dusel, et keskkohtadel on võimalik kõiki õpiringlasi varustada tarviliku kirjandusega).

Meie rahvahariduse üldiste probleemidega tegelesid kaks tähelepandavat haridustegelaste kokkutulekut — kultuurtegelaste nõupidamine peaministri asetäitja juures 7. okt. ja 3. haridus-kongress 29.—30. dets. Tallinnas. Esimesel oli koos kitsam ringkond; seal kaaluti peamiselt rahvusliku iseteadvuse tõstmise meetodeid. M. s. seal algatati nn. kultuurkogu loomise mõte, mis arutaks tähtsamaid kultuuriküsimusi. Teatud määral võib mainitud nõupidamisega viia seosesse ka nimede-eestistamise propaganda elbumist (elustumist) ja eesti keelele suuremate õiguste tagamist seadusandlikul teel.

Hariduskongressil seevastu oli koos arvukas pere (umb. 300) haridustegelasi (esmajoones maalt); üldideoloogiliste küsimuste kõrval kaaluti seal ka vabaharidustöö üksikküsimusi, nagu rahvamajad, algkooli lõpetanud noorsoo edasiharimine jne. Muu seas teatas haridus- ja sotsiaalminister sellel kongressil, et Vab. Valitsusel olla kindel kavatsus juba ligemas tulevikus ellu kutsuda rahvahariduse nõukogu. See erineb tõenäoselt küll eelmisel nõupidamisel kavatsetud kultuurkogust, kuid näitab siiski, et valitsuse ringkonnis vabaharidustöö küsimuste vastu tõsist huvi tuntakse.

2. Haridusliidu töö.

Haridusliidu, meie suurima vabaharidustöö keskuse elus oli möödunud aasta juubeliaastaks — täitus 10 aastat tema asutamisest I hariduskongressil 1924. a. Tartus. Liidu liikmete (org-ide) arv oli 1933./34. tege-

Eesti kroonika 1934, lk. 60